DOMSTOLENS BESLUT
den 21 mars 1997 *

I mål C-95/97,

Région wallonne, företrädd av advokaterna Jean-Marie de Backer, Olivier Ralet och Georges Vandersanden, Bryssel, delgivningsadress: fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 december 1996 med titeln "Stål EKSG — Forges de Clabecq",

meddelar

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida, J.L. Murray och L. Sevón samt domarna C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (referent), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet och R. Schintgen,

* Rättegångsspråk: franska.

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 Région Wallonne har genom en ansökan som inkom till domstolens kansli den 25 februari 1997 med stöd av artikel 33 första stycket i EKSG-fördraget och med åberopande av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget väckt talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 18 december 1996 med titeln "Stål EKSG — Forges de Clabecq", som delgavs Konungariket Belgien genom skrivelse av den 23 januari 1997.

2 I artikel 92.1 i rättegångsreglerna föreskrivs följande: "Om det är uppenbart att domstolen saknar behörighet att pröva viss sak eller att talan inte kan upptas till prövning, kan domstolen, sedan generaladvokaten hörts, fatta ett motiverat beslut utan ytterligare behandling."

3 Enligt såväl artikel 33 i EKSG-fördraget som artikel 173 i EG-fördraget är domstolen behörig att granska lagenligheten av gemenskapsinstitutionernas rättsakter som avses i dessa bestämmelser. Det framgår emellertid av artikel 3 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21) i dess lydelse enligt rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT

L 66, s. 29), att domstolen, sedan det sistnämnda beslutet trätt i kraft, endast är behörig att pröva en talan som har väckts av en medlemsstat eller av en gemenskapsinstitution.

4 Région Wallonne har gjort gällande att begreppet medlemsstat, i den mening som avses i dessa fördragsbestämmelser, även skall anses omfatta offentliga regionala myndigheter som har övertagit federalstatens ansvar i fråga om att utöva de befogenheter som är föremål för det omtvistade beslutet. Région Wallonne har i detta hänseende hänvisat till dom av den 8 mars 1988 i mål 62/87 och 72/87, Exécutif régional wallon et Glaverbel mot kommissionen (Rec. 1988, s. 1573), i vilken domstolen inte ifrågasatte att den talan kunde prövas i sak som väckts av vallonska regionens regering avseende ogiltigförklaring av ett kommissionsbeslut beträffande ett projekt för statligt stöd.

5 Denna sistnämnda hänvisning är inte relevant. I det målet behövde domstolen nämligen inte ta ställning till frågan om sin egen behörighet, eftersom den då var behörig att såväl pröva en talan som väckts av en medlemsstat eller av en gemenskapsinstitution som en talan som väckts av fysiska eller juridiska personer. Det faktum att domstolen inte ansåg sig förpliktad att undersöka om nämnda talan kunde prövas i sak och att den direkt prövade målet i sak, kan inte under några omständigheter innebära att domstolen implicit medgav att denna talan härrörde från en medlemsstat.

6 Det framgår tvärtom tydligt av fördragens allmänna uppbyggnad att begreppet medlemsstat — i den mening som avses i fördragets bestämmelser, och i synnerhet bestämmelserna om domstolsprövning — enbart avser regeringarna för de medlemsstater som ingår i Europeiska gemenskapen. Begreppet kan därför inte även anses omfatta regeringar för regioner eller autonoma gemenskaper, oavsett omfattningen av den behörighet som de har tilldelats. Att tillåta motsatsen skulle skada den institutionella jämvikt som föreskrivs i fördragen, en jämvikt som bland annat avser att bestämma under vilka villkor medlemsstaterna, det vill säga de stater som har skrivit under de ursprungliga fördragen och anslutningsfördragen, kan delta i gemenskapsinstitutionernas verksamhet. Europeiska gemenskaperna kan nämligen inte anses utgöras av ett större antal medlemsstater än det antal stater mellan vilka gemenskaperna har ingåtts.

7 Även om det åligger samtliga medlemsstaters myndigheter — oberoende av om det är fråga om myndigheterna i den centrala statsmakten, en förbundsstats myndigheter eller andra lokala myndigheter — att tillse att gemenskapens bestämmelser efterföljs inom ramen för deras behörighet, framgår det av fast rättspraxis att det inte åligger gemenskapsinstitutionerna att uttala sig om kompetensfördelningen i medlemsstaternas egna institutionella föreskrifter eller om de skyldigheter som kan åligga förbundsstatens respektive delstaternas myndigheter (se bland annat dom av den 12 juni 1990, Tyskland mot kommissionen, C-8/88, Rec. 1990 s. I-2321, punkt 13). Således riktar sig den talan som kommissionen med stöd av artikel 169 i EG-fördraget eller en medlemsstat med stöd av artikel 170 i samma fördrag kan väcka vid domstolen för att få fastställt att en annan medlemsstat har underlåtit att uppfylla en av sina skyldigheter enbart till regeringen i den sistnämnda medlemsstaten, även om fördragsbrottet beror på en handling eller en underlåtenhet av en myndighet i en delstat, en region eller en autonom gemenskap (se bland annat avseende just konungariket Belgien domar av den 14 januari 1988 i mål 227/85, 228/85, 229/85 och 230/85, kommissionen mot Belgien, Rec. 1988, s. 1, och av den 16 december 1992 i mål C-211/91, kommissionen mot Belgien, Rec. 1992, s. I-6757).

8 Eftersom den talan som har väckts av Région wallonne inte kan anses utgöra en talan som har väckts av en medlemsstat eller av en gemenskapsinstitution, är det uppenbart att domstolen saknar behörighet att pröva talan.

9 I artikel 47 andra stycket i domstolens EG- och EKSG-stadga föreskrivs följande: "domstolen [skall], om den finner att ett ärende omfattas av förstainstansrättens behörighet, hänskjuta ärendet till förstainstansrätten. Denna kan inte därefter förklara sig obehörig".

10 Det framgår av rådets ovannämnda beslut om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt att denna domstol är behörig bland annat att pröva en talan som har väckts av fysiska eller juridiska personer med stöd av artikel 33 andra stycket i EKSG-fördraget och av artikel 173 fjärde stycket i EG-fördraget.

11 Eftersom förevarande talan har väckts av en juridisk person med stöd av artikel 33 i EKSG-fördraget och eftersom sökanden även avser att åberopa artikel 173 i EG-fördraget, kan det konstateras att denna talan omfattas av förstainstansrättens behörighet och således skall hänskjutas till denna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN

följande beslut:

1) Mål C-95/97, Région wallonne mot kommissionen, hänskjuts till Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt.

2) Beslut i fråga om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 21 mars 1997

R. Grass
Justitiesekreterare

G.C. Rodríguez Iglesias
Ordförande